

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Tudi na Francoskem.

—o.— Oni teden, ko je bilo v naši državni zbornici ne Dunaji toliko opravičevanja potreba za ministra Taaffeja izjemne navedbe v malem delu naše monarhije, vršila se je isti čas v Parizu v narodni skupščini, v zastopu najsvobodomiselnije evropske države, jako burna debata zavoljo vladine predloge, ki francoskim državljanom za stalno odteza nekoliko dosedanjih svoboščin, tedaj o izjemnem zakonu v republiki. Zakon ta je predlagal minister notranjih zadev pl. Waldek-Rousseau, a naperjen je proti pouličnim demonstracijam in shodom, proti belim in rdečim zastavam in drugim republiko žalčim znamenjem, slednjič proti nepriemnim in hujskajočim razglasilom na javnih krajih. Načrt tega zakona pa je tudi hotel imeti, da pregreške na rečni način izvrševane sodijo redarska sodišča, ne pa porotniki. Le-ta določba pa tudi večini narodne skupščine francoske ni bila kaj po volji, in Goblet, radikalec, levičar, predlagal je k vladnemu načrtu preuredbo, da se imajo omenjeni pregreški obravnavati pred sodišči porotniki, a ne pred redarskimi. Zastonj se je minister pravosodja Martin-Feuillée živo upiral tej preuredbi, rekel je, da cel zakon ničesar ne velja, če bi se teh političnih pregreškov ne izročilo redarstvu. Zakon je bil zadnjo soboto odobren, ali v zvezi vladnemu opominjevanju odzvela se mu je ostop po predlogu Gobletovem, ki je z 38 glasovi večine obveljal. In tako je o tej priliki Ferry-jev kabinet zopet dobil nezaupnico, že tretjo sedaj v kratkem času, in nekateri pričakujejo na Francoskem zbog tega vsak hipec novo krizo, krizo ministersko. Ali kakor znano, Ferry je jako previden in za vsako majhno stvarico ne stavlja kabinetnega vprašanja.

Nas, ki nam so izjemne navedbe zadnji čas preplule vso notranjo politiko, veliko bolj zanima prikazen, da se je tudi v republiki francoske sklenilo nekak izjemen zakon in da se je pri le-tega rojstvu v parlamentu nekako tako delalo, kakor delajo „opozicijske ekselence“ v našem državnem zboru sploh, in so zlasti delale zadnji teden pri opravičevanju izjemnega stanja.

Socijalno gibanje je zadnja leta, kakor je vsem še v dobrem spominu, na Francoskem postalo jako

nevarno. Da si na francoske zemlji vsaka politična in socijalna vera lahko prosto diha in svobodno giblje, kakor le redkokje, vender in celo baš zavoljo tega se na njej zbirajo fanatične agitacije, kakor nikjer drugje, celo v najbolj absolutistični državi ne, in že iz tega je jasno, da socijalnim demokratom, anarhistom in takim sorodnim elementom niti republika s parlamentarnim aparatom zadoštovati ne more. Niti svobodna republika tedaj ne more ustrezati razbrzdanim in bojevitim duhovom človeške družbe, celo ona mora imeti pripravljena sredstva izvanredna, da si o pravem času iztrebi sovražnika notranjega, ki se je v njo zajedel in se jej utegne nevarno pomnožiti. Cestna politika, ki se po Parizu in drugih večjih mestih Francoske tako glasno ponaša v smislu monarhije in anarhije, se je zadnji čas tolikokrat pojavila, v taci obliki in tako na široko, da je francoska vlada resno morala začeti misliti na primerne garancije svojemu obstanku in obstanku republike. Tudi ona je umrjoča in, če si je hotela podaljšati življenje in vsaj nekoliko zavarovati republiko, morala je nekoliko odločneje stopiti na noge, morala je pred narodno skupščino svobodnega naroda priti s predlogom reakcionarnega zakona. V človeški družbi vlada tudi zakon nezogibne potrebe, in to je bilo, da je celo na Francoskem zakon prodril, ki omejuje državljansko svobodo. Uvidevši jasno potrebo izjemnega stanja, zato odobrila je tako stanje večina v naši državni zbornici, in za take okoliščnosti bi bila storila v enakem smislu, če bi jej grof Taaffe prišel bil s predlogo zakona o socijalistih ali o javni varnosti. To vse pa v primeri s francoske zbornice večino veliko lažje, ker mi si v Avstriji vender ne moremo še laskati, da bi bilo na naše čutilo za svobodo tolikanj razvito in nežno, kolikor je to v Francozih pod republike obnebjem!

Francoska vlada se je v debati o rečenem zakonu imela boriti z enakimi nedoslednostmi, z enako opozicijo, kakor naša vlada, ko jej je bilo pretečeni teden tolažiti prestrašene liberalce Schar Schmidta, Fürnkranza, Suessa etc.! Tu in tam se je neusmiljeno vihtelo in preobračalo besedo svoboda in tudi oponentje francoske vlade trudili so se na vso moč dokazati, da vlada s takim zakonom namerava zatirati le svojo opozicijo, a drugega nič ne. Francoski radikali so poudarjali splošno svo-

bodo, ki ima tudi po ulicah svoboda ostati, in radikalcem so ta pot prikimali monarhisti, kaj čudni zavezniki, ko se vpraša po svobodi. Oboji pa so jasno pokazali le to, da jim ni toliko predloženi zakon mar, nego veliko več, da ob tej priliki poskusijo vreči Ferryjevo ministerstvo. Pri tem pa so se tako osmešili, kakor naši nemški liberalci, ki so z zakonom z maja 1869. leta vladi odkazali (da govorimo z besedami Taaffejevimi) „eine gebundene Marschroute“, a se sedaj tako grozno srdijo; da vlada postopa po njihovi lastnej volji! Da je gibanje lačnih delavcev na Francoskem, in na to se ozira vladina predloga v prvi vrsti, postalo jako nevarno in posebnega pozora vredno, to je Clémenceau priznal sam nedavno, kadar je zavoljo tega nasvetoval preiskovalno komisijo, s katero je tudi proti volji Ferry-ja prodril. Še bolj smešna pa je zbog nedoslednosti opozicija od strani monarhistov, ki so v tem hipu postali taki prijatelji cestne svobode in demagogije! Saj se baš v njihovem časopisju neprestano ponavljajo vzdihljaji in očitjanja, da republika leti naravnost anarhiji v grozni naročaj! A kakor hitro se prikaže vlada s sredstvi proti anarhistom, takoj se gospodje prelevijo v trde demokrate in pravijo, da takih sredstev treba ni. — „Vse, kakor pri nas!“

Prenaredba odvetniškega reda.

Odvetniška kamora za Spodnje Avstrijsko dela že dlje časa na to, da se spremene nekatere točke zakona z leta 1868 št. 96 drž. zak.

Pravosodnemu ministru g. dru. Pražaku zadelo se je podpirati to prizadevanje, ter je dal izdelati načrt zakona, katerega je pred kratkim predložil državni zbornici.

Načrt je jako kratko krpanje veljavnega zakona, toda nakanjene spremene so velevažne.

Član prvi imenovanega zakona glasi se:

„Točka 2 in 7. odvetniškega reda z dne 6. julija l. 1868, št. 96 drž. zak. se preinačiti in se imati glasiti tako-le:

§. 2.

Praktična uporaba (delovanje) mora se dokazati po osemletni praksi, katera se računi od dobe spolnenih zakonitih pogojev za vstop v sodnijsko prakso, in sicer:

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

V. Poglavlje.

Svidanje.

(Dalje.)

— Vse ob svojem času, — odgovorila so dekleta, smeje se: — a Dunjuša bi se nikakor ne branila kokošnika!

— Kaj klepečete, porednice! odgovorila je ta. — Jaz bi najrajši nikdar ne razpletla kite! a tukaj poznam nekatere, ki ne morejo obrniti očij od bojarskega kletarja!

Dekleta so se glasno zasmejale, a nekatere so zarudele. Kletar je pa bil tudi res zal fant.

— Pripogni se, Pašenka, — rekla je bojarinja, — da ti privežem tudi trak z resami iz biserov... Dekleta, danes je Janez Krstnik, danes si še vile spletajo kite!

— Ne danes, bojarinja, a na semik (sedmi četrtek po velikej noči, katerega narod obhaja z raznim razveseljevanjem) in binkoštno nedeljo spletajo si vile kite. Na kresni dan pa begajo z razpletenimi lasmi in odpeljuje ljudi od praproti, da ne bi trgali njenega cvetja.

— Naj bode, kakor hoče — rekla je Pašenka, — kaj je vse na kresni dan! Bog ne daj videti! Ali se ti bojiš vil, Pašenka?

— Kako ne bi se jih bala! — Danes je ravno tako nevarno hoditi v gozd, kakor na binkoštno ali na vilino nedeljo. Dekle šegeče vila do smrti, fanta pa z ljubeznijo ob um spravi!

— Ti govoriš, pa sama ničesar ne veš! — utaknila se je druga v besedo. — Kake vile so neki pri Moskvi! Tu jih ni, a v Ukrajini, tam je drugače, tam vile pogubljajo ljudi. Pripovedujejo, da so že mnogo dobrih moških pripravile ob pamet. Če le jeden pot vidiš vilo, do smrti bodeš žaloval po njej; če si oženjen — zapustil bodeš ženo in otroke, če si pa samec, pozabil bodeš svojo ljubico!

— Dekleta, — rekla je bojarinja čez nekaj časa, — kaj, ali se tudi v Litvi vile?

— Tam je njih dom; kar je v Ukrajini, to je v Litvi — to je vse jedno...

Helena je vzdihnila. To trenutje zaslišal se je ropot konjskih kopit, in pokazala se je bela kapa Serebrjanega čez plot.

Zagledavši moškega, hotela se je skriti Helena; a ko ga je še jedenkrat pogledala, obstala je, kakor bi bila okamenela. Knez je tudi ustavil konja. On ni veroval svojim lastnim očem. Tisoč mislij šinilo mu je pri tej priči v glavo, jedna nasprotujoča drugej! Videl je pred seboj Heleno, hči Pleščeva-Očina, ravno to, katero je ljubil on, in katera mu je prisegla zvestobo pred petimi leti. Kako je prišla ona na vrt Morozova?

In zdaj zazre Nikita Romanovič na njenej glavi kokošnik iz biserov in pobledel je.

Omožena je!

„Ali me pamet zapušča,“ mislil je on, in uprl v njo neginljiv in prestrašen pogled; „ali se mi sanja?“

— Dekleta! — rekla je Helena: — pojdite, vas že pokličem — pojdite malo proč, pustite me

- a) po dveletni civilno- in kazensko-sodnijski praksi pri sodiščih teh kraljevin in dežel, in mora od te prakse najmenj jedno leto zvršiti se pri sodnem dvoru prve instance. Ta dveletna sodnijska praksa mora biti dovršena, predno se prične nadaljna praksa,
- b) po šestletni praksi pri sodnji ali pri odvetniku v teh kraljevicah in deželah in se morajo po dobljenem doktoratu vsaj tri leta te prakse pri odvetniku dovršiti. Praksa pri c. kr. finančni prokuraturi se jednako šteje, kakor praksa pri odvetniku.

§. 7.

Sodnijsko prakso potrjuje sodnja, prakso pri odvetniku odbor odvetniške zbornice, prakso pri finančni prokuraturi sledujo sama.

§. 8.

Po storjenj prisegi mora pripravnik poskrbeti pri odboru odvetniške zbornice, v koje področji se nastani, da se upiše v listo odvetnikov, pri tem mora naznaniti svoje bivališče, dokazati izpit in storjeno prisego in da je popolnil vse zakonite potrebščine §. 1 a) in b).

Odbor sme upisanje zabraniti, če je pripravnik nasprotna kaka v določbah tega ali pa kazenskega zakona utemeljena ovira; to upisanje sme tudi odreči, če kandidat zaupanja vreden ni. Uzroki se morajo povedati.

V kolikor se sme upisanje zaradi disciplinarnega ukrepa zabraniti, o tem določujejo disciplinarni predpisi.

Proti vsakej zabranitvi upisanja v listo odvetnikov, ima pripravnik pravico priziva na odvetniško zbornico, od te pa na najvišje sodišče.

Zvršeni opis se mora po odboru objaviti nad-sodnji, najvišjemu sodišču in pravosodnemu ministertvu, razglasiti se pa mora v „Wiener Zeitung“ in v uradnem listu dotične dežele.

Premembe so tedaj sledeče:

1. Vsak pripravnik bode moral osem let (tedaj jedno leto več) praktisirati;
2. Pri sodnji bode moral biti dve leti (dozdaj zadostovalo je jedno leto);
3. Sodnijsko prakso bode moral nastopiti in zvršiti, predno more nastopiti veljavno privatno prakso (tedaj takoj po dokončanih univerzitetnih studijah).

Oglejmo si nagibe, katere navaja gospod minister za svoj načrt.

Pred vsem se poudarja, da najvišje sodišče v svojem „gutachten“ ddo. 5. januarja 1882 „po pravici“ uaglaša, da je odvetniškemu pripravniku za bodoči poklic kot odvetniku znanje poslovanja civilnih sodišč neobhodno potrebno, da se pri raznih sodiščih razni predmeti na razen način obravnavajo, da potrebuje odvetniški pripravnik, da more kot zagovornik v kazenskih stvareh nastopiti, praktičnega znanja kako se vrši poslovanje preiskovalnega sodnika, kako se kazenske stvari javno obravnavajo, kako posluje državno pravdnštvo, da dosedanja jednoletna praksa pri sodnji ni zadostovala, da bi si pripravnik privlastil zahtevano znanje, da je treba pristop k advokaturi otežkočiti, ker je deloma preveč odvetnikov.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 21. februvarja.

„Novoje Vremja“ objavlja nek pogovor svojega dopisnika Levdiaka z mladočeskimi poslancem Gregrom. Gregor se je izjavil, da se program Mladočehov samo toliko loči od programa Staročehov, da prvi gredo naravnost k svojemu smotru, poslednji pa po ovinkih. Najprvo prizadevanje je, da se utrdijo garancije, da ostane to, kar so dozdaj pridobili, kar se tiče ravnopravnosti. Treba je pa tudi z vsemi močmi delati na to, da se ohrani česki element na Moravskem. Moravska in Šlezija sta most, ki Česko združuje z drugimi slovanskimi deželami. Ponemčena Moravska pustila bi slovanski otok nemškej povodnji. V Šleziji pa želi Gregor, da bi se Čehi sporazumeli s Poljaki, vse jedno je, če nekaj českih otrok obiskuje česko ali poljsko šolo. Glavna stvar, da Čehi in Poljaki ne bodo obiskovali nemških šol. Delovanju nemškega šulvereina postavil je Kvicalin šolski predlog trden jez.

V ogerskeje gosposkeje zbornici se je začela generalna budgetna debata. Opozicija malo ostreje postopa, kakor je v zbornici poslancev, kjer je v par urah bila generalna debata končana. vendar ni najmanjše dvojbe, da bode budget vsprejet, kakor ga je vzprejela zbornica poslancev.

Vnanje države.

Srbsko ministerstvo je končno sestavljeno; njegovi člani so z malimi izjemami tisti, katere smo že omenili v predčerašnjem listu. Samo Gudović je prevzel graditeljstvo in poleg tega začasno narodno gospodarstvo. Pravosodni minister Marinković vodil bode začasno naučno ministerstvo. Poslanik v Rimu Kujundžić se je pa že poklical v Belgrad, ako bode hotel prevzeti naučno ministerstvo. „Pol. Corr.“ se poroča iz Belegagrada, da je Kristić dal svojo odstavko, ker kralj ni hotel pritrditi njegovemu programu. Neko drugo poročilo iz Belegagrada pa slika zgodbu ministerske krize tako-le: „Misija Kristića bila je, zopet ustanoviti red in odpraviti nevarnosti, katere so prouzročili radikali. Zato je že Kristićovo ministerstvo po svoji naravi bilo le prehodno ministerstvo. Ker je večina izvoljenih pripadala k naprednej stranki, moralo je Kristićovo ministerstvo videti v tem voljo naroda, in ker Kristić ni hotel stati na tujih nogah, in se je kompromis mej Kristićem in Garašaninom ponesrečil, moralo je dati ministerstvo svojo ostavko, to tem bolj, ker je dovršilo svojo nalogo, in je sedaj pridobljena večina, ki zagotavlja mirni razvoj države v vseh obzirih.“ Nam se dozdeva, da Kristić pred volitvami ni bil te misli, ko je z vsemi silami pritiskal na volilce. Srbski narod se je pa v kljub vsemu pritisku izrekel proti njemu.

„Novoje Vremja“ izjavlja bojazen, da bi rusko prisvojenje Merva v Angliji utegnilo prouzročiti ministersko krizo. Konservativna opozicija angleškega parlamenta je že itak jako vznemirjena radi vladnih neuspehov v afriškej politiki, in mirnemu prisvojenju zelenice Merva angleški nasprotniki Rusije pripisujejo prevelik pomen, tedaj je mogoče, da bo ta dogodek povečal število Gladstonovih nasprotnikov in ti prisilili bodo demisijonirati sedanjo vlado. . . . Zelenica Merv pravi dalje ta list ima za Rusijo ta pomen, da bodo prenehala roparstva, ki so prihajala iz Merva in okolice, ter vznemirjala ruska posestva da so se ustanovile redne zveze mej ruskim Turkestanom in zakavkaškimi deželami in se odprli novi kupčijski poti v Afganistan. Vajeni so imenovati Merv za ključ Herata, in ta za ključ Indije. Tako pretirana sodba se lahko odpušča Angležem; v Rusiji pa o tem vse drugače sodijo, in to zato, ker razmere dobro poznajo. Vsak poznavalec Srednje Azije ve, da bi ruska ekspedicija iz katerega kraja koli v Srednji Aziji, naj bode ta kraj tudi Merv ali Herat v daljno Indijo zahtevala taka izredna mate-

rijelna sredstva, da vsak izvedenec že zaradi tega smatra tako ekspedicijo za basen, brez ozira na to, da bi namen take ekspedicije bil jako problematičen. . . . Mi upamo, da so tudi v Angliji nekateri tako razumni politiki, da bodo to sprevidili, in da angleški nasprotniki Rusov ne bodo skalili dobrih razmer mej obema državama. — Sant-Peterburgskija Vjedomosti pa vidijo v prisvojenji Merva neko spremeno ruske orijentalne politike. Ta list govori jako odločno, zlasti nasproti Angležem. Mej drugimi pravi: „Odlučili smo se prisvojiti Merv, ker ga je nam v resnici treba, ne da bi bili s tem želeli komu škodovati. Mi se ne bojimo, če Anglija odpošlje nekaj svojih vojnih ladij v Besina-zaliv, ali pa izkrcia nekaj svojih indijskih čet na Malto. V trdnem zaupanju na svojo silo in pravico, stopili smo korak naprej, ne da bi se bili bali, da nas bodo nadlegovali z nemirnimi vprašanji, ki bodo zahtevala dolge odgovore. Oni se pa vendar motijo, ki vidijo v Mervu ključ k daljnim zavojevanjem. V tem obziru smo istega mnenja, kakor oni Rusi, ki so po natančnih studijah tega vprašanja izrekli, da Merv še nikakor ne odpira pota v Herat, česar se Angleži v Indiji tako po nepotrebnem boje.

Zdaj se za gotovo ve, da dogodek na železnici mej Montaltom in Cornito ni bil napad na italijanskega kralja. Graja se vlada, da je priobčila prenačljena poročila.

Na zahtevanja majorja Baringa je angleška vlada sklenila pomnožiti okupacijske čete v Egiptu. Jeden batalijon pehote in jedna baterija topničarstva odšla je že iz Malte v Egipt, kmalu odide še jeden batalijon pehote iz Gibraltarja. — Gordon je neki v Kartumu javno sežgal vse dolžne knjige naroda, biče in raztezovalna orodja, s katerimi so Egiptčani mučili narod, in oprostil mnogo ujetnikov. To je neki napravilo silno veselje mej narodom. — Osman Digma je odgovoril na pretenja admirala Hewetta, da bode najprej vzel Torkar, potem pa pregnal Angleže iz Suakima. „Times“ hudo graja pomanjkljivosti angleške ekspedicije. Prevozni parnik „Bokhara“ prišel je s 600 možmi v Suakim. Parnik „Ozontes“ odplul je iz Suakima v Trinkitat. — Ogleduhi poročajo, da v Torkarji primanjkuje municije.

Dopisi.

Iz Trsta 18. februvarja. [Izv. dop.] Marsikatega naših nasprotnikov gotovo v oči bodejo slovenski plakati, ki so nabiti na vogalih in katerih še nikoli, odkar Trst obstoji še ni bilo videti toliko, kakor sedaj. Vsa slovenska društva postala so ne-navadno marljiva in prirejajo veselico za veselico. — V prvej vrsti ponaša se naša čitalnica s svojo zadnjo prekrasno veselico, pri kateri je bilo vse združeno, kar je od čnega mej tukajšnjim slovenskim svetom. Četvorko plesalo je nad 80 parov, mej katerimi je bilo izredno veliko krasotic v elegantnih bogatih opravih. Osobito se hvali jako vrlo aranžirani kotiljon s svojimi prekrasnimi figurami. — Tržaško podporno društvo II. sme tudi zadovoljno biti z uspehom svojega plesa v 16. dan t. m. Dvorana bila je prav okusno okrašena z zastavami, oboki dvorane bili so belo-modro-rudeče prepreženi, na straneh monogrami Štefanije in Rudolfa, v ozadij mej zelenjem kipa cesarja in cesarice, v sredi mej njima pa kot transparent Tržaški grb. Navzočnih bilo je do 250 oseb. Prišli sti deputaciji „Sokola“ in delavskega društva; prvi so aranžirali četvorko in kaj živahno plesali. Ples trajal je do 5. ure zjutraj, akoravno je v tesnej dvorani prostora primanjkovalo. Odbor je bil nepričakovane uspeha jako vesel in vsi odborniki pristopili so kot člani k „Sokolu“.

samo! Moj Bog, moj Bog, in presveta Trojica! Kaj hočem storiti? Kaj mu hočem reči?

Serebrjani zbral je ves svoj pogum.

— Helena Dmitrijevna, — rekel je odločno, — povej mi samo jedno besedo, si li omožena? Ali je to sleparija? Ali je šala? Ali resnica?

Helena je v obupanji iskala besedij, pa ni jih našla.

— Povej mi, Helena Dmitrijevna, ne slepi me, zdaj ni predpust!

— Poslušaj me, Nikita Romanovič, zajecjlala je Helena.

Kuez se je stresel.

— Nemam ničesar poslušati, — rekel je on, — jaz sem že vse razumel. Ne trati po nepotrebnem besedij, zdrava ostani, bojarinja!

In potegnul je konja nazaj.

— Nikita Romanovič! — zakričala je Helena: — za Kriščevo voljo te prosim, poslušaj me. Ubij me potem, samo poslušaj me poprej!

Ona ni bila v stanu nadaljevati: glas jej je odpovedal, pala je na leseno klop, in moléla je proseč roki proti knezu.

Krč je prišel kneza po vsem životu, pa pomilovanje se je vzbudilo v njegovem srci. Ustavil je konja.

Helena je s solzami začela pripovedovati, kako jo je zasledoval Vjazemski kako jo je nazadnje snubil car za svojega ljubimca, in kako je v obupanji vzela starega Morozova. Jok jej je večkrat pretrgal pripovedovanje, obtoževala se je neprosto-voljne izdaje, govorila je, da bi se bila morala rajši umoriti, kakor pa vzeti drugega, preklinjala je svojo malodušnost.

Jaz vem, da me ne moreš več ljubiti, knez, — rekla je ona: — osoda tega ni hotela! Samo obljubi mi, da me ne bodeš preklinjal; obljubi mi, da mi odpustiš mojo veliko krivdo.

Knez jo je poslušal, ježil obrvi, pa ničesar ni odgovoril.

— Nikita Romanovič, — šepetala je Helena vsa prestrašena, — za Kriščevo voljo, spregovori saj jedno besedo!

In ona je uprla vanj svoje oči polne strahu in pričakovanja, in v tem pogledu izraževala se je vsa njena duša.

Silna borba vršila se je v Serebrjanem.

— Bojarinja, — rekel je nazadnje, in glas se mu je tresel — vidi se, da ni bila volja božja . . . in ti nesi toliko kriva . . . ti nesi kriva . . . nemam ti kaj odpustčati, Helena Dmitrijevna, jaz te ne preklinjam — ne — Bog ve, da ne — Bog ve, da te jaz . . . jaz ljubim, kakor poprej.

Te besede so se kar same izvile knezu iz prsij.

Helena je zakričala, zaplakala in skočila k ograji.

Pri tej priči vzdignil se je knez v sedlu, in prijel se za ograjine kole; na drugej strani je pa Helena že stala na klopi. Brez premišljevanja, brez vednosti planila sta drug k drugemu, in njijina usta so se zjediniila . . .

Poljubila je Helena Dmitrijevna mladega bojarja! Goljufala je prekanjena žena svojega moža! Pozabila je prisego, katero mu je dala pred Bogom! kako se hoče pokazati ona zdaj Družini Andrejeviču? Uganil bo on vse v njenih očeh. In on ni tak, da bi jej odpustil! Ni drago življenje bojarju, a draga mu je njegova čast! Ubil bode starec, ubil bode ženo in Nikito Romanoviča.

(Dalje prih.)

Tudi pekovsko pevsko društvo „Jadranska zarja“ je imelo 17. dan t. m. prav dobro obiskovano veselico in ples pri „Monte Verde“. Dvorana bila je prav lično okrašena s slikama Rudolfa in Štefanije in z zastavami, mej katerimi so bile tudi narodne. Petje bilo je prav ubrano, mlado društvo, ki je komaj začelo, pridno in vidno napreduje. Najbolj pa se je obnesel ženski četverspev, ki je „Izgubljeni cvet“, besede g. S. Gregorčiča, skladba g. Tence-j-a, tako harmonično in ljubko pel, da mu je donela navdušena pohvala in je moral ponavljati to točko. G. Tanceju se je ta skladba posebno posrečila. Navzočnih bilo je nad 200 oseb. Vse se je dobro zabavalo, vse bilo je veselo, ne izmišliti krčmarja, ki je bil prav zadovoljen.

Ker imamo toliko in tako delavnih narodnih društev, kaj, ko bi jedenkrat vsa društva vkupe priredila veliko veselico v kak narodno-dobrodelen namen? Stvar je gotovo premisleka vredna.

Iz Višnje Gore 19. februarja. [Izv. dop.] Blaženi predpust, tudi pri nas si razburil nekaterim um in pamet, da so začeli skoro noreti, da temu že celo leto ni bilo tako. Vender: „Le čevlje sodi naj kopitar“, pravi Presiren in tudi jaz hočem raji pametneje stvari preresetavati, kakor pa presojati česar ne umejem!

Pustimo „ob tla vrženi liberalizem“ brcati, konservatizem samemu sebi se laskati in ozirno se malo po humanizmu v našem mesteci! — Dne 17. t. m. bila je pri nas veselica, katere čisti dohodek je bil namenjen revnim učencem tukajšnje šole. Prvič stopili so domači pevci pred izbrano občinstvo, a pohvalno je bilo slušano njih ubrano petje. Posebno živahno se je ploskalo zboroma Hajdrihovi „Mladini“ in dr. B. Ipavčevi „Domovini“.

Tudi gospoda G. st. in ml. sta svojo nalogo dobro izvršila, dokaz je, da sta morala na splošno željo Umlaufov jako melodičen komad za dvoje citre „Jek v dolu“ ponavljati.

Konečno mi je še omeniti šaloigre „Boječi Matevz“, katero je šolska mladina prav dobro in z izredno srčnostjo predstavljala. Sploh z jedno besedo rečeno, „prvi koncert“ v Višnji Gori izpal je izborno! No, in da je zadnja točka programa, namreč ples, bila tudi jako živahna, mi ni potreba omenjati, saj je skoro sleherni smel reči, da: „Prišel domov je zaspan, ko mežnar odzvonil je dan!“

K sklepu naj še omenim, da akoravno je skoro ves dan snežilo, bilo je jako veliko odličnega občinstva zbranega ter moram tudi pohvalno omenjati g. krčmarja M. Omahna. —y—

Iz Furlanije 19. febr. [Izv. dop.] Ako bi oni delavci iz Črča (Terzo) ki so nedavno v Bosno odšli z upom boljše prihodnosti, bili Slovenci, bi lahko, to je, s težkim srcem bi danes „unisono“ prepevali: „Moj up je šel po vodi!“ Čujte in strmite! Kje tam na Hrvaškem so vse te vlaške izseljence v neko kasarno zaključili. Po nekaj dnij rešitve stopili so na bosenska tla. Bosna jih meri od glave do podplatov, ter jih odgovori: Od kod ste? Kaj hočete tukaj? Kaj ste soboj prinesli? Pokažite vaše roke! da, še vaše mošnje! — In Črčani odprejo roke, a roke so prazne! Pokažejo svoje mošnje in — iz mošenj izleze pisani gad! — Amici, come siete venuti qui?! — Come? Saj so nam doma pravili, da ti Bosna uboge useljence jedno leto gratis & amore preživljaš? — Bogme, ni tako!

Črčanom, ki so že potom to malo, kar so si z naglo prodajo svojih nepotrebnih stvari skupili, v grlo ulili, beseda zastane, blače in krila se jim tresejo, oči se jim debelijo, usta širijo itd., itd.

Nekaj ur po tem prizoru vroči telegrafski listonoša soskeski v Črču telegram, ki pravi, da Bosna prišle delavce in družine le tedaj vsprejeti zamore, ako se soskeska zaveže od vsake osebe plačati 60 gold., kar bi skupaj zneslo od 6—7000 gold.! Hic Rhodus, hic salta! Že dobro zadolžena občina z glavo po hitropisu odmaje — in v 4. dan t. m. odšli delalci so 15. tekočega zopet na stari dom v Črč s pomočjo odgona na račun uboge soskeske priromali!

In ker so v prejšnja zapuščena stanovanja nepravično lomili, in so po noči in po dnevu drzno razsajali, da se kaka nesreča ne zgodi, klicali so redarstvo na pomoč. Komur je ljubo, zgrize naj to lupino in našel bo v njej zlati nauk: „Ne hvali dneva pred solnčnim zahodom. Z Bogom!“

Letni občni zbor obrtnega društva kranjskega.

(Konec.)

Gospod Kunc nadaljuje: Pogostem sliši se mej obrtniki bojazen, da utegnejo davkarje novo obrtno organizacijo o zadrugah porabiti v to svrhu, da bodo davek povikšale. Ni treba omenjati, da te bojazni poslanci obrtnikov pri obrtniškem shodu neso izražali, kar ni opravičeno. Če se poudarja, da se utegne vsled naznanila pri predstojniku poizvedeti število pomočnikov, naj se pa še naznani na pravem kraju, da obrtnik, ki je skozi 2 do 3 mesece imel 10 delavcev, skozi 5 do 6 mesecev nema dela niti za pet pomočnikov. Saj so davki že dovolj visoki, vsaj so imele davkarske oblasti doslej prosto davke odmerjati, in vprašati je, je li bilo to odmerjenje davkov doslej res tako pravilno in nizko, da se ni hujega bati.

Obrtni stan se pač nema ničesar bati, ko lastne nejeдинosti. Ko bode združen, gotovo se mu bode manj krivice godilo, kakor sedaj. Jedino, za kar obrtniki prosli neso, je vpeljava zadrugnih bolnišnih blagajnic za pomočnike, a tudi to določbo je obrtni shod na Dunaji, čeravno se je izrazil, da bi bila velika državna blagajnica v ta namen umestnejša, vender vzprejel. Vlada storila je pa to zato, da s to določbo socialnemu vprašanju odvzame jedno najbolj umetelnih točk, da se namreč za delalca z istim dnem, ko ne more več delati, prične tudi beda in lakota. Preskrbljenje delavcev na način, ki je v zadrug namenjen, je popolnem opravičeno, obrtnikom pa, če si stvar samovoljno napačno ne upeljejo, ne bode napravljalo neznosnih žrtev.

Mej tem, ko so bili pred sklepom obrtne postave, obrtniki, ki so se gibanja udeležili, o koristi te postave vsi prepričani, je sedaj jeden del, ki bi brez poskusa sedanjih določeb, že na novo rod operiral in obrtno postavo zopet predelaval.

Reči se sme pač, da označeni del obrtnikov ne ve, česa potrebuje, ali pa tega ni vedel takrat, ko je načrt nove obrtne postave odobral. Jednak vzrok zadeva vlado, če se za napredek obrtnije tudi sedaj nič ne zgodi. Slutev, da merodajnim krogom, ki tiče še v kapitalističnih zvezah mlačna izpeljava novih določeb, ki omejujejo kapital, ne kako godi, je precej opravičeno. To je stari greh, da v Avstriji trpimo zmirom pod polovičarstvom. Kdor je govore najodličnejših poslancev v državnem zboru v priliki obrtne debate bral, ki so s tolikim navdušenjem govorili o pravicah rokodelstva, mogel si je misliti, da bodo obrtniki, ako že ne pozlačeni, vsaj na novo pobeljeni. Ko bi bilo meč obrtniki v tistih tednih, ko se je postava razpravljala, pomagati, potem pač srečnejšega stanu ne bi bilo. Kako so pač takrat obrtnike zavidali in koliko pisarili, da srečnejšega stanu, kakor so obrtniki, nema več na svetu! Mislilo in razpravljalo se je v obče, da se obrtnemu stanu daje premnogo pravic. Ali obstinil se je nemški pregovor: Der Wahn war kurz! vprašati pa je: „Wird die Reue lang?“ Tako stoje obrtniki sedaj tam, kjer so bili prej. In v čem je vzrok? V naših oblastnih, ker dosedaj baje še neso imele časa seznaniti se z novotarijami! Vsaj je bilo za urade prej res ložje, nego sedaj. Ako je kdo prinesel kolek za tri goldinarje in povedal svoje ime, izročila se mu je obrtna pravica. Če so bili vložene ponudbe za javna dela, ni trebalo gledati na to, so li vsi ponudniki opravičeni ali ne, marveč pazilo se je le, kdo je ceneji, če se je tudi pripetilo, da je strehokrilec dobil kleparske, klepar pa krovčeva dela. Ozir jemale na postopanje obrtnih uradov zna se sklepati, da se obrtnemu stanu ne pripisuje tolika važnost, kolikor so istemu odmerili postavodajalci in to najbrže zaradi komoditete. Pretečeno leto sme se prištevati k izgubljenim, treba je tedaj delovati z vsemi silami, da se jednako ne bode reklo o tekočem letu. Ni treba, da bi obrtniki trobili v vsih malenkostih v jeden rog, v glavnih stvarih je lahko se zjediniti in to bode tudi na obrtne urade tolikanj uplivalo, da bodo za obrt vsaj, če ne več, toliko storili, kolikor jih veže postava. (Občna pohvala).

Gospod Jarnej Žitnik, društveni blagajnik poroča o denarnem stanju društva. Dohodki iznašajo 275 gld. stroški pa 230 gld. Premoženje društveno iznaša nad 200 gld.

Poročilo se pohvalno odobri in izraža gosp. blagajniku Žitniku, za izvrstno poslovanje zahvala.

Gospod odbornik Slovša, mesarski mojster in hišni posestnik, izjavlja v imenu g. Frana Štruklja hišnega posestnika in mesarja, da leta, prepusti društvu sobo, v njegovej hiši zastoj, s čemer si bode kranjsko obrtno društvo vsako leto prihranilo najmanj 70 gld. Občni zbor vzame gosp. Štruklja ponudbo z zahvalo in veseljem na znanje. Isto tako izreče zahvalo mnogozasluznemu odborniku gosp. Fran Slovši, kateri je posredoval da je obrtno društvo dobilo brezplačno sobo za društvene namene. Gospod podpredsednik stavbeni mojster Filip Zupančič je izdelal krasen načrt diplome za ude. Občni zbor je sklenil, da se ta izvrstni načrt natisne in da dobi vsaki ud, proti primernej odškodnini lepo izdelano diplomo. Potem se zaključi občni zbor.

Domače stvari.

— (Nemški naslovi.) Ravnokar se razpošiljajo volilne listine za kranjsko trgovinsko zbornico volilcem. In čudo! Celo narodnim volilcem se razpošiljajo z nemškimi naslovi. Mi saj sodimo, da toliko spoštovanja bi se vsaj moralo imeti do slovensčine, da bi se v njej poslovalo. Veliko volilcev je nevoljnih zaradi tega, in pravijo, da še volit ne pojdejo, ker je po tem takem res vse jedno, naj v trgovinske zbornice sede narodnjaki, ali pa nemčurji.

— (Slovensko gledališče.) Pretekli ponedeljek spravilo nam je dramatično društvo Nestroyevomešnih prizorov polno burko „Danes bomo tiči“ na oder. Igra bila je srečno odbrana, kajti dasi v delavnik, bilo je gledališče dubkom polno, predstava pa, dasi zahteva izredno veliko osebja, prav skrbno priredjena in vseskozi gladko izpeljana. Občinstvo je bilo polno smeha, pohvale in odobravanja. K tako ugodnemu uspehu pripomogle so gospice: M. Nigrinova (Marička), Petrinška (Globočnikova), ki ste posebno dobro igrali, dalje gospice: Zora, Zvonarjeva, Roza in Gradiška. Izmej gospodov pa Danilo (Bobek), Petrič (Matijček), ki sta bila prava „tička“, in pa gospod Kocelj s svojim tipičnim in klasičnim Melhijorjem, ki spada mej njegove najboljše vloge. Gospodu Kocelju napravila se je pri nastopu ovacija v priznanje njegovega štiridesetletnega delovanja kot pevec. Gospodje Gorazd, Ljubivoj itd., so svoje podredjene vloge jako hvalevredno dovršili. (To itak kratko poročilo zakasnilo se je po neljubej nepriliki. Uredn.)

— (Umrli) je včeraj zjutraj g. Josip Milone, uradnik južne železnice v Ljubljani. Pokojnik, ki je bil jedva v 25. letu, bil je vnet narodnjak. Lahka mu zemlja! — Včeraj umrl je tudi J. baron Grimšič. Z njim izumrla je ta prastara kranjska rodbina.

— (Iz Rudolfovega) se nam piše: Preteklo soboto smo županom izvolili g. dra. Albina Poznika, namesto g. M. Kmetiča, ki je v Celje odšel. Nadejamo se, da bode nov župan kot znan odličen narodnjak zvesto čuval naše svetinje in se vedno oziral na naš blagor, kakor je to vestno sploval njegov prednik.

— (Lovsko.) Piše nam prijatelj: „Ta teden nekega popoldne prisopihla nekdo v graščino povedat, da je samega živega medveda osledil, medveda, ki ima take pa take tace, kakor se vse dobro v snegu pozna in vidi. To se je pa godilo v tistem kraju, kjer je že par sorodnikov iz tega velekosmatega rodu pod lovčovo puško slovo jemalo od tega sveta in kjer je še pred kratkim zopet jeden mrhež lovce „na korajžo“ klical in se življenja sit v nevarnost podajal — pa kaj bom opisoval, kje? V Borovniških gozdih se je menda zopet prikazal medved, in Bisterskim lovcom, ki znajo, je bila nova čast namenjena. Vesel in pogumen dub je šinil v lovce, ko so čuli to vest. In nekdo, skoraj da prvak mej njimi, je globoko zatarnal, da mora ravno ta dan poklican biti „k gruntuim bukvam.“ Ne bodi ti žal, ti, ki si jednega medveda podr! Tvoji tovariši so šli, brez tebe jih je bilo dvanajst, lepo in srečno število. Ko pa so šli in šli, prišli so na vrh griča; in ko so si še jedenkrat drug drugemu povedali, da tisti sled, ob katerem je oni v graščino z novico pritekel in kateri je njim samim kažipot na grič bil, kaže nekaj pasjega in v najboljšem slučaji nekaj od volka, čisto nič pa od medveda, ko je tedaj to bilo dognano, so sedli na tla, odprli svoje torbe in z mešanimi občutki so jih pospraznili. Potem pa so s praznimi še po dnevi domov prišli, in tisti večer ni bilo v naše vasi nič latinskega slišati! Pravijo pa, da je tisti, ki medvedove stopinje ne pozna, ko so ga lovci poučili, bežal, kar se je

dalo, po dolini, in da mu je pod nogami hrstelo, kakor bi se medved prekucaval. Toliko je bilo torej tisti dan vendar medvedovega viditi in slišati! Taka je, zajec ne tiči za vsacim grmom, in medved ne za vsako sledjo!"

— (Vabilo k veselici s plesnim venčkom,) kateri se bosti vršili dne 24. in 26. februarja t. l. v prostorih restavanta Antona Arko-ta v Ribnici. Začetek vsakokrat ob 7. uri zvečer. Ustopnina za osobo 50 kr., za družino 1 gld. Pri veselicih svira godbeni kvartet Uhlinga. — P. n. gostom je udeležitev v maskah svobodna.

— (Vabilo k veselici,) katero napravi Vipavska Čitalnica vsvojih prostorih pustno nedeljo dne 24. februarja t. l. Spored: 1. „Narodna popotnica,“ poje zbor. 2. „Samospev,“ poje tenor. 3. „Na straži,“ poje zbor. 4. „Slavjanska,“ poje zbor. 5. Igra: „Šolski nadzornik.“ 6. Ples. — Začetek točno ob polu 8. uri zvečer. — Ustopnina k igri 20 kr., sedež 20 kr. Ustopnina k plesu za gospode 50 kr.

— (Sežanska Čitalnica) priredi veselico dne 23. februarja t. l. v prostorih g. viteza Scaramanga. Spored: 1. Tombola. 2. Ples. Ustopnina 50 kr. za osobo. — Začetek ob 7 1/2. uri zvečer. — Ker je čisti dohodek namenjen v blag namen, uljudno vabi odbor.

— (Vabilo k veselici,) katero priredi društvenim namenom v prid „prostovoljna požarna bramba v Vipavi“ pustno nedeljo dne 24. februarja t. l. v prostorih g. Josipa Žvokeljna s sledečo razvrstitvijo: 1. Cesarska. 2. Zajec: „Nočni stražari,“ možki zbor. 3. Müller: „V slovo,“ bariton solo. 4. Marschner: „Povsod že drevje zeleni,“ sopran solo. 5. Koschat: „Valček,“ možki zbor. 6. Schubert: „Nočna tihoča,“ duet za sopran in bas. 7. Becker: „Potnica,“ mešan četverošpev. 8. Burgarell: „Nuzaj v planinski raj,“ tenor solo. 9. Hennig: „Žabja kantata,“ možki zbor. 10. Ples. — Začetek ob 7. uri zvečer. — Ustopnina povabljenim 50 kr. Ustopnina k plesu za gospode 50 kr.

— (Razpisano je mesto) za pouk matematike in fizike v zvezi s propedeutiko na gimnaziji v Ljubljani. Prošnje do 15. aprila t. l. na deželni šolski svet kranjski.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Peterburg 21. februarja. S Carjevim ukazom imenuje se Saburov senatorjem, Orlov in Mohrenheim poslanikoma, prvi v Berlinu, drugi v Parizu.

Rim 21. februarja. Vatikan sklenil je načeloma ustanovitev upravnih centralnih mest „Propagando“, najbrže v Londonu, Parizu, na Dunaji, v Bombay-i in severni Ameriki. Vatikan namerava tudi kot represivno sredstvo nadomestiti večino italijanskih misijonarjev s francoskimi in avstrijskimi.

Razne vesti.

* (Boj proti trtni uši.) Dotična francoska komisija je v svoji zadnji seji spoznala, da nobeno do sedaj izumljenih sredstev nema uspeha proti trtni uši, tedaj se nikomur ne more priznati nagrado 300.000 frankov, katera je bila z zakonom s dne 22. julija 1874 proti filokseri razpisana. Vinogradov se je toliko na novo nasadilo, da se je za bodočnost najboljše nadejati.

* (Čez štirinajst let.) Delavec Fran Lengyel si je na kolodvoru v Pešti ogerske državne železnice zlomil nogo in bil je prenešen v bolnico sv. Roka. Apatinski stolni sodec bral je to nezgodo v časnikih in naznanil je višjemu državnemu pravdnstvu, da je Fran Lengyel pred štirinajstimi leti z nekim drugim tovarišem v Jutti usmrtil in oropal nekega Bendla Koponyo. Lengyela bodo zato izročili Kapošvarskemu državnemu pravdnstvu.

Zahvala.

Vsem p. n. častitim gostom, ki so se na korist revnim učencem Višnje šole prirejene veselice v tako obilnem številu od daleč in blizu udeležili in 32 gld. 60 kr. darovali blagovolili, dalje gospodoma Gilly, ki sta v sporedu svojo ulogo na citrah izvršno zvršila, vsem gospodom pevci, kateri so sodelovali, osobito pa gospodu M. Omahnu, ker nam je svoje prostore brezplačno prepustil in primerno dekoriral, izreka najsrčnejšo zahvalo

šolsko voditeljstvo.

V Višnji Gori, v 18. dan februarja 1884.

Zahvala.

Velika tombola, katero so prijatelji tukajšnje šole in šolske mladine v 16. dan t. m. v Jeklarjevi gostilni, po domače „Pri litru“, v prid revnim šolarjem v nakup potrebnih učil, priredili, izpala je nepričakovano sijajno.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armic.

Izročil mi je gospod Anton Hudovernik, gostilničar, hišni posestnik in srenjski odbornik, kot prvomestnik odbora, zdatni znesek 50 gld. čistega dohodka. Razen tega zneska pa še zavitek šolskih knjig in drugega pisalnega orodja, kot poseben dar gospoda Jeana Mallner-ja.

Prištevam si v prijetno dolžnost, v imenu revne šolske mladine, kakor tudi v svojem imenu, gospodom prirediteljem za njih trud, vsem p. n. gospod in gospodom darovateljem lepih in dragocenih dobikov in vsem mnogobrojnim p. n. udeležnikom najtoplejšo zahvalo izreči za ta lep dar.

Slava jim!

Dvorazredna ljudska šola na Bledu,
v 18. dan februarja 1884.

Janez Trojar,
nadučitelj in ravnatelj.

Umrli so v Ljubljani:

18. februarja: Jovana Kunčič, črevljarska hči, 4 1/2 leta, Poljanska cesta št. 18, za navadnimi škrofeljni. — Felicitas Predika, profesorjeva hči, 6 1/2 leta, Kolodvorske ulice št. 31, za davico. — Urša Pohar, kuharica, 53 let, Poljanska cesta št. 6, za mrtvoudom.

19. februarja: Fran Hrovat, medarjev sin, 10 mes., Sv. Florijana ulice št. 33, za plućnim katarom.

20. februarja: Ana Merlak, umirovljenega uradnika žena, 65 let, Sv. Jakoba trg št. 10, za kapom. — Matija Ljubevšek, gostac, zdaj kaznenec, 75 let, Ulice na grad št. 12, za starostjo.

V deželnej bolnici:

17. februarja: Jožefa Laznik, delavčeva hči, 11 mes., za vnetjem pluć.

18. februarja: Ludvik Semen, umirovljeni okrajni sodnik, 64 let, za plućico. — Marija Novak, užitijskega agenta hči, 12 let, za jetiko.

19. februarja: Neža Vojevec, gostija, 63 let, za plućico.

V vojaške bolnici:

17. februarja: Janez Reichert, oficirski sluga, 21 let, za plućico.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
20. febr.	7. zjutraj	742-72 mm.	- 9-8°C	sl. sev.	jas.	0-00 mm.
	2. pop.	742-18 mm.	+ 1-6°C	sl. jz.	jas.	snega.
	9. zvečer	741-00 mm.	- 3-4°C	sl. jz.	jas.	snega.

Srednja temperatura - 3-9°, za 3-5° pod normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 20. februarja t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	80
Rež,	5	85
Ječmen	4	87
Oves,	3	25
Ajda,	5	36
Proso,	5	36
Koruza,	5	50
Leča	9	—
Grah	9	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	3	38
Maslo, kilogram	—	96
Mast,	—	86
Speh frišen	—	64
„povojen,	—	74
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	62
Telečje	—	64
Svinjsko	—	53
Koštunovo	—	40
Kokoš	—	60
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	23
Slama,	2	5
Drva, trda, 4 kv. metre	7	—
„ mehka, „	4	50

Dunajska borza.

dné 21. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	79 gld. 60	kr.
Srebrna renta	80	70
Zlata renta	101	35
5% marcna renta	94	95
Akcije narodne banke	845	—
Kreditne akcije	307	—
London	121	70
Srebro	—	—

Napol.	9 gld. 62 1/2	kr.
C. kr. cekini	5	71
Nemške marke	59	40
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	123
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	172
4% avstr. zlata renta, davka prosta	101	30
Ogrska zlata renta 6%	121	80
„	90	40
„	87	90
5% stajerske zemljišč. od ez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zaat. listi	120	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	106	40
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	25
Kreditne srečke	100 gld.	173
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	114
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	232

Zahvala.

Za vsestranske dokaze sočutja ob smrti najinega brata

Andrej Vodnik-a,

za mnogobrojno udeležbo pri pogrebu, posebno pa še slavnih Šišenskih čitalnic in njenim gg. pevci za mili nagrobnici, gg. svetilem in slednjič za mnogo darovanih lepih vencev, izrekava svojo najtoplejšo zahvalo.

V Spodnji Šiški, dne 21. februarja 1884.

Ana Vodnik, omožena Knez,

sestra.

Josip Vodnik,

brat.

(118)

Zahvala.

„Vaše blagorodje! Čutim svojo dolžnost, izreči Vam svojo hvaležnost onih mojih znancev, katerim sem priporočil švicarske kroglice. Jako dobro pomagajo proti zlati žili, telesnemu zaporu itd. in ne prouzročijo nikake bolečine ali kake druge neprijetnosti. Z veselostovanjem J. Gleissner, v Bettelgrin pri Oberleutensdorfu na Českem.“ Dobivajo se pri lekarju Rich. Brandt-u v Zürichu (Švica). Skatljica stane v lekarnah 70 kr. (653)

Slamnike

vsake vrste razpošilja po nizke ceni

Alojzij Škraber-jeva tovarna za slamnike v Domžalah.

Uzorec, kakor naročnine pošljejo se takoj proti poštnemu povzetju. (117-1)

5000 1 (788-16) ostankov sukna

(po 3-4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštnem povzetju, ostanek po 5 gl.

L. Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.

Obleka na obroke!!

DUNAJ, (98-4)

Mariahilferstrasse 25.

Obleka za gospode. | Obleka za dame.

Ogrtači, | Pomladanska obleka,

spomladanska obleka, | dežni plašči,

salonska obleka itd. | ženska ogrinjala itd.

Modno, resno, ceno

prodaja tudi v provincije na mesečne obroke že dolgo let obstoječa in sloveča prodajalnica

narejene moške in ženske obleke

M. WOLF, DUNAJ,

VI., Mariahilferstrasse 25.

Natančneje vsakemu naročevalcu pismeno.

VOŽNE LISTE
slovensko-nemške in nemške.
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani
pripreda po nizki ceni

Novo otvorjena
zaloga čevljev
Wien, I., am Hof Nr. 5,
pri
!Damen-Glück!
pripreda častitemu občinstvu iz najboljšega blaga narejeno
obutev,
lastni izdelek,
vsake vrste za gospode, gospe in otroke na veliko izbero, najelegantnejše narejeno in po najnižjih cenah. — Naročbe iz provincij po meri in poplave se hitro izvrše. — Ilustriran cenik z navodom, po katerem si lahko vsak sam nogo zmeri, pošlje se zastonj in franko.
Schuh-Magazin „zum Damen-Glück“,
Wien, I., am Hof Nr. 5. (23-6)

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.